

Arrest

nr. 74 355 van 31 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. VAN EENOO en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch onderdaan van Russische origine te zijn wonende te Grozny, tot 2009. Uw persoonlijke problemen begonnen tijdens de Tweede Tsjetsjeense Oorlog. U werd verkracht bij u thuis door Russische soldaten op 4 januari 2000 toen deze soldaten op zoek waren naar uw zoon D. S. (...) (O.V. X). Zelfs na de oorlog, in 2006, maakte u problemen mee; uw buur K. I. (...), een boyevik, vocht nog steeds tegen het Russische bewind zelfs nadat de oorlog officieel afgelopen was. Deze buur leefde bij u in huis en vertoefde daar ook wapens. Uw zoon D. S. (...), schoondochter Z. S. (...) (O.V. X) en uzelf, hielpen hem hierbij. Toen K. (...) werd gearresteerd, op 19 mei 2006, vluchtten uw zoon en schoondochter onmiddellijk naar een andere gedeelte van de stad Grozny bij familie. K. I. (...) vertelde tijdens zijn arrestatie dat uw zoon en schoondochter hulp boden aan de boyeviks. Uw huis werd

doorzocht door Russische federalen en Kadyrovtsi op 20 en 21 mei 2006. U was op dat moment niet thuis maar op bezoek bij uw dochter in Krasnodar tot 25 mei 2006. Toen u bij uw dochter verbleef was u al op de hoogte van de gebeurtenissen die hadden plaatsgevonden tijdens uw afwezigheid. Pas bij uw terugkomst op 25 mei 2006 ontdekte u dat de wapens die u verborgen hield in uw huis waren verdwenen. De volgende dag ging u met K. (...), uw buurman, zijn zoon en een andere buur naar de 15de Molshovkoz, een militaire basis, om commandant M. (...) te spreken. U wilde weten wat de beschuldigingen tegen uw zoon D. (...) waren. Toen u op de militaire basis aankwam was de commandant niet aanwezig. U sprak met een zekere S. (...) – zijn achternaam kent u niet – een kolonel bij de FSB. Hij vertelde u dat hij te weten was gekomen, tijdens de verhoren van andere boyeviks, dat uw zoon niets te maken had met de aanslagen die werden gepleegd maar enkel wapens had helpen verbergen. Op 30 mei 2006 sprak de kolonel met uw zoon en hielp hem het land te verlaten door de aanmaak van valse paspoorten voor hem en zijn echtgenote. U verkocht uw huis en ontving hiervoor 145.000 roebel. Dit was voldoende om uw zoon en schoondochter uit het land te doen vluchten. U bleef in de regio aangezien er niet voldoende financiële middelen waren om ook u het land te doen verlaten. Uw zoon en schoondochter vertrokken op 20 oktober 2006. Sinds die dag ging u van plaats tot plaats en woonde u bij familieleden en vrienden. Toen u in Grozny was in de periode april-mei 2009 werd u op straat bedreigd door 2 personen die vermoedelijk deel uitmaakten van de entourage van K. I. (...). U had reeds voor dit incident een internationaal paspoort aangevraagd dat u werd uitgereikt op 17 november 2008. U vertrok vanuit Grozny op 25 mei 2009. U ging met een lokale trein naar Ikatrinoegratskaya bij uw vriendin, waar u verbleef tot 2 juni 2009. Diezelfde dag ging u, ook met een lokale trein, naar Krasnodar bij familie. U vertrok opnieuw op 8 juni 2009. U nam een trein tot Brest waar u aankwam op 10 juni 2009. De volgende morgen, op 11 juni 2009, kwam u aan in Terespol (Polen), ook per trein. U verbleef ongeveer twee weken in Polen in een asielcentrum samen met de broer van uw schoondochter. Hij regelde uw reis naar België. Op 27 juni 2009 vertrok u uit Polen en op 28 juni 2009 kwam u aan in België. U verklaarde op het gehoor een asielaanvraag te hebben ingediend op 27 juli 2009. Feitelijk diende u uw asielaanvraag, in België, in op 28 juli 2009.

Wat betreft uw verblijf in Polen; uw internationaal paspoort werd ingehouden door de Poolse grensautoriteiten, u diende een asielaanvraag in en verbleef ongeveer twee weken in een asielcentrum. Wat betreft de voorgelegde documenten: uw advocaat Julien Wolsey, stuurde het CGVS de volgende documenten: op 18 november 2009, per fax, een medisch attest komende van dr. Boudolf P. (medisch attest van 05.11.2009), op 12 maart 2010, per fax, een medisch attest bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisatie bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken (medisch attest van 23.12.2009).

Op het gehoor legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw intern Russisch paspoort en een vertaling in het Nederlands, de overlijdensakte van S. G. (...) (uw echtgenoot) en vertaling in het Nederlands, uw huwelijksakte en een vertaling in het Nederlands, document nr 632 en document nr. 1043 betreffende het verblijf op het grondgebied tijdens de Tweede Tsjetsjeense oorlog, uw werkboekje, de geboorteakte van uw zoon D. S. (...), Belgische verblijfstitel van D. S. (...), uw attest voor medische verzekering, uw senioren werkkaart, uw pensioenkaart, uw verzekeringskaart, het certificaat uitgegeven door de Poolse grensinstanties betreffende de inbeslagname van uw internationaal paspoort, uw verblijfstitel uitgegeven door de Poolse grensinstanties, attest van de Dienst Psychiatrie van het Stedelijk Ziekenhuis Roeselaere, elektrocardiogram en verslag betreffende uw opname in de ziekenwagen in Polen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense herkomst en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft dient opgemerkt te worden dat de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten en boyeviks ernstig ondermijnd wordt door volgende vaststellingen:

Ten eerste is het merkwaardig te noemen dat u zich gedurende de periode waarin u beweerde ondergedoken te leven (oktober 2006- mei 2009) enkele keren tot de autoriteiten wendde. Zo hebt u een internationaal paspoort aangevraagd en verkregen in 2008. U verklaarde daarbij dat u het paspoort via de bevoegde instanties had aangevraagd (CGVS, p. 11). Dit gegeven is zeer ernstig aangezien de uitreiking van een internationaal paspoort, zoals blijkt uit informatie die is toegevoegd aan uw dossier, een hele administratieve procedure betreft en een dergelijke aanvraag moeilijk te rijmen is met uw beweerde vrees voor de autoriteiten. Na het gehoor en studie van de documenten is tevens vastgesteld dat op het attest voor medische verzekering de datum van uitgifte staat op 04 februari 2009. Datum waarop u nog in Tsjetsjenië verbleef. Het feit dat u zich voor dergelijke documenten tot de officiële instanties hebt gewend, terwijl u stelt dat u sinds het vertrek van uw zoon, in 2006, ondergedoken leefde (CGVS, p. 6, 16), ondergraaft uw vrees voor vervolging. Aansluitend hierbij is het ook merkwaardig te noemen dat u een tijdelijke propiska in Krasnodar aanvroeg in de periode na het vertrek van uw zoon voor het bekomen van een internationaal paspoort (CGVS, p. 18, 19). Ook dit valt niet te rijmen met uw verklaringen als zou u ondergedoken leven en een vrees zou hebben voor de autoriteiten in de e Federatie.

Uit uw verklaringen valt eveneens af te leiden dat u zich in de periode april-mei 2009 op straat in Grozny bevond (CGVS,p.16-17). Ook dit gegeven is een indicatie dat u niet echt ondergedoken leefde en geen gegronde vrees koesterde.

Ter ondermijning van de ernst van uw vrees moet tevens verwezen worden naar het feit dat u na uw aankomst in België (28 juni 2009) een maand hebt gewacht vooraleer u asiel aanvroeg (28 juli 2009). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u te ziek was (CGVS,p.12). Aangezien u geen bewijs heeft van uw beweerde ongeschiktheid om binnen een korte termijn na uw aankomst asiel aan te vragen, moet deze laattijdige asielaanvraag bijkomend beschouwd worden als een element welke uw vrees ondermijnt.

Ten tweede moet vastgesteld worden dat verschillende elementen er op wijzen dat u niet gevisieerd wordt door de autoriteiten. Vooreerst is er de effectieve uitreiking van het internationaal paspoort. Uit uw verklaringen, en ook uit de stempel op bladzijde 19 van uw intern Russisch paspoort, blijkt dat u een internationaal paspoort hebt verkregen op 17 november 2008 (CGVS, p. 8). Dit internationaal paspoort werd ingehouden door de Poolse asielinstanties (CGVS, p. 10). Betreffende een internationaal paspoort dient opgemerkt te worden dat iedere aanvraag voor een reispaspoort wordt onderzocht door de diensten van het Ministerie van Binnenlandse zaken en de FSB (Staatsveiligheid), die nagaan of er geen elementen zijn die de uitreiking van een internationaal paspoort in de weg kunnen staan. Een kopie van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt wat betreft de controle op de uitgifte van internationale paspoorten is toegevoegd aan uw dossier. Het feit dat u – zonder problemen – een internationaal paspoort kon verkrijgen, is dan ook een indicatie dat u niet gevisieerd wordt.

Daarnaast verklaart u uit Tsjetsjenië te zijn gevlucht onder uw eigen identiteit. U reisde doorheen de Russische Federatie met uw persoonlijk binnenlands en buitenlands paspoort dat werd gecontroleerd telkens u de trein nam. U kende geen problemen (CGVS, p. 8, 10-12, 13, 19). Ook dit is een indicatie dat u niet gevisieerd wordt door de autoriteiten.

Wat betreft uw toevallige ontmoeting te Grozny met – u vermoedt – boyeviks uit de entourage van K. I. (...), in de periode april-mei 2009, is het opmerkelijk en weinig aannemelijk dat deze twee personen u nog zouden vervolgen drie jaar na het vertrek van uw zoon. Het feit dat ze u lieten gaan zonder verdere stappen te ondernemen, terwijl ze toch niet wisten waar u verbleef in die periode, ondersteunt het weinig aannemelijk karakter van deze bedreiging (CGVS, p.16-17).

In hoofde van uw zoon D. S. (...) nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus (beslissing CGVS van 12 november 2007). Er dient opgemerkt te worden dat iedere asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld. Op basis van voorgaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat wat u betreft geen persoonlijke, actuele en gegronde vrees kan worden vastgesteld. Bijgevolg kan voor u geen beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus worden genomen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Tijdens het gehoor legde u de volgende documenten neer; een kopie van uw intern Russisch paspoort en een vertaling in het Nederlands, de overlijdensakte van S. G. (...) (uw echtgenoot) en vertaling in het Nederlands, uw huwelijksakte en een vertaling in het Nederlands, document nr 632 en document nr 1043 betreffende het verblijf op het grondgebied tijdens de Tweede Tsjetsjeense oorlog, uw werkboekje, de geboorteakte van uw zoon D. S. (...), de Belgische verblijfstitel van D. S. (...), uw attest voor medische verzekering, uw senioren werkkaart, uw pensioenkaart, uw verzekeringskaart, het certificaat uitgegeven door de Poolse grensinstanties betreffende de inbeslagname van uw internationaal paspoort, uw verblijfstitel uitgegeven door de Poolse grensinstanties, attest van de Dienst Psychiatrie van het Stedelijk Ziekenhuis Roeselaere, electrocardiogram en verslag wat betreft uw opname in de ziekenwagen in Polen. Deze documenten hebben geen beslissende invloed op uw asiëldossier aangezien ze, in uw geval, enkel persoonlijke gegevens bevatten. Uw intern Russisch paspoort en attest van medische verzekering werden hoger ook besproken. Met betrekking tot de documenten die werden opgestuurd voor en na het gehoor, zijnde, op 18 november 2009, per fax, een medisch attest komende van dr. Boudolf P. (medisch attest van 05.11.2009), op 12 maart 2010, per fax, een medisch attest bestemd voor de adviserende arts van de Dienst Humanitaire Regularisatie bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken (medisch attest van 23.12.2009) kan eveneens worden opgemerkt dat ze bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen aangezien ze enkel betrekking hebben op uw medische problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster een schending op van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet); schending van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie; schending van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen en de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de*

réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.2. *In casu* oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken gezien verzoekster (i) zich gedurende de periode waarin ze beweert ondergedoken te hebben geleefd, i.c. oktober 2006 – mei 2009, meermaals tot de autoriteiten richtte om een paspoort aan te vragen, een ziekteverzekering af te sluiten én een tijdelijke propiska aan te vragen, (ii) probleemloos een internationaal paspoort kreeg uitgereikt in november 2008; (iii) zich in de periode april – mei 2009 buiten op straat begaf in Grozny; (iv) onder haar eigen identiteit Tsjetsjenië ontvluchtte en probleemloos per trein, met haar eigen binnenlands en buitenlands paspoort, door de Russische Federatie reisde en (v) weinig aannemelijke verklaringen heeft afgelegd betreffende de bedreiging die ten aanzien van haar zouden zijn geuit door Boyeviks in de periode april – mei 2009.

2.1.3. Verzoekster merkt op dat de commissaris-generaal zich, aangaande de motivering als zou het eigenaardig zijn dat ze een internationaal paspoort kreeg uitgereikt in 2008, steunt op informatie waaruit blijkt dat de Federale veiligheidsdienst FSB bij de uitreiking van internationale paspoorten steeds een controle uitoefent. Verzoekster benadrukt hierbij dat ze altijd heeft gesteld dat ze niet officieel gezocht werd door de autoriteiten, dit gelet op het feit dat de visumdienst haar meedeelde dat ze eerst, voor zij een paspoort konden uitreiken, moest uitzoeken of verzoekster een crimineel was dan wel of er geen officiële beschuldigingen tegen haar liepen. Voorts merkt verzoekster op dat ze, voor het verkrijgen van haar paspoort, 1000 roebels moest betalen en haar tijdelijke propiska toonde. Daarenboven merkt verzoekster nog op dat in de Russische Federatie, binnen alle lagen van de overheid, corruptie voorkomt. Verzoekster voegt hiervan ter staving een internetartikel aan onderhavig verzoekschrift toe. Tot slot werpt verzoekster nog op dat de commissaris-generaal, ten aanzien van haar zoon, D. S. (...) (O.V. 5.995.750) die als vluchteling is erkend, nooit het aspect van de controle door de FSB heeft opgeworpen én uitdrukkelijk heeft erkend dat hij tegen betaling via een kolonel bij de FSB twee reispassen kreeg uitgereikt. Enkel omwille van het gebrek aan financiële middelen was het voor verzoekster niet mogelijk om terzelfdertijd als haar zoon een internationaal paspoort te verkrijgen.

2.1.4. Verweerder stelt dat verzoekster geenszins overtuigt. Het feit of verzoekster al dan niet officieel werd gezocht, is *in casu* niet relevant. Vooreerst wijst verweerder op verzoekster haar eigen verklaringen dat ze bij haar aanvraag vernam dat ze zouden onderzoeken of verzoekster een crimineel verleden had én dat ze, pas toen ze haar paspoort probleemloos kreeg uitgereikt, wist dat ze niet officieel werd gezocht. De loutere vaststelling dat verzoekster, die beweert te worden gezocht, zich aanvankelijk zomaar bij haar eigen autoriteiten ging aanmelden om een reispas aan te vragen ondermijnt in ernstige mate de ernst en geloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor vervolging. Dat verzoekster daarenboven, wetende dat de visumdienst een onderzoek ging doen om na te gaan of verzoekster een crimineel was, zich vervolgens weerom tot haar autoriteiten wendt om haar paspoort af te halen, doet des te meer afbreuk aan haar beweerde vrees voor vervolging. Verweerder wenst er daarenboven nog op te wijzen dat, ook al werd verzoekster niet officieel gezocht, het weinig waarschijnlijk lijkt dat overheidsdiensten elkaar niet zouden informeren in verband met personen waarnaar ze op zoek zijn en/of die verdacht worden. Gezien de feiten waarvoor verzoekster beweert te worden gezocht reeds dateren van 2006 en verzoekster pas in 2008 een paspoort ging aanvragen én rekening houdend met de ernst van de feiten waarvan verzoekster beweert te worden verdacht, lijkt het hoogst onwaarschijnlijk dat de FSB Veiligheidsdienst geen weet zou hebben van het feit dat verzoekster gezocht werd. Dat het voorts in de Russische Federatie mogelijk is alles tegen betaling te krijgen én de vaststelling dat de commissaris-generaal wel aanvaardde dat verzoekster haar zoon tegen betaling en

mits de tussenkomst van een FSB kolonel paspoorten kon verkrijgen, doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. Verzoekster heeft immers zelf uitdrukkelijk verklaard dat zij zich tot de bevoegde instanties wendde en via *officiële weg* haar paspoort heeft verkregen (zie gehoorverslag CGVS p. 11), dit in tegenstelling tot haar zoon en schoondochter. Een loutere verwijzing naar de situatie in de Russische Federatie waar alles tegen betaling kan verkregen worden, toont geenszins aan dat zulks ook *in casu* het geval was.

Daar waar verzoekster stelt dat de motivering van de commissaris-generaal aangaande het attest van de medische verzekering niet correct is en erop wijst dat, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal opwerpt, het attest dateert van 29 december 2004 en geldig was tot 4 februari 2009, merkt verweerder terecht op dat uit de vertaling van het betreffende document (zie administratief dossier – groene map) blijkt dat de datum van 29 december 2004 betrekking heeft op het ontstaan van de wet op de verplichte medische verzekering. Uit het attest blijkt voorts duidelijk dat verzoekster haar medische verzekering, op basis van deze wet, inging op 4 februari 2009. De geldigheidsduur van de verzekering staat niet vermeld op het attest. Tot slot staat onderaan het attest, ter hoogte van de stempel en de handtekening van verzoekster zelf, uitdrukkelijk vermeld dat het attest werd opgesteld op 4 februari 2009. Verzoekster komt niet verder dan op te merken dat hetgeen de commissaris-generaal stelt aangaande de inhoud van het document niet strookt met de realiteit, doch toont dit niet *in concreto* aan. Hiermee rekening houdend benadrukt verweerder dan ook dat de commissaris-generaal terecht kon opmerken dat het feit dat verzoekster, ondanks haar verklaringen dat ze in de periode oktober 2006 – mei 2009 ondergedoken leefde, zich in februari 2009 tot een officiële instantie richtte, weerom afbreuk doet aan haar beweerde vrees voor vervolging.

2.1.5. De Raad meent dat - rekening houdend met de herhaalde stappen en onder meer de officiële aanvraag van een paspoort - verzoekster inderdaad niet aannemelijk maakt dat zij officieel gezocht wordt in Tsjetsjenië en Rusland. Zij maakt ook niet aannemelijk dat zij na oktober 2006 in Tsjetsjenië ondergedoken geleefd heeft. Ter zitting herhaalt verzoekster dat zij eerst een jaar ondergedoken leefde in Grozny, vervolgens naar haar dochter in Krasnodar ging en later terugkeerde en ondergedoken leefde in Grozny omwille van haar schoonzoon.

Ter zitting werd er verzoekster op gewezen dat dit strijdig is met haar verklaringen in de Vragenlijst van april 2010 (stuk 15) waar verzoekster stelt: *“We vertrokken op 20.10.2006 vertrok mijn zoon en zijn gezin, ik verborg me in Krasnodar bij mijn dochter. Toen mijn schoonzoon vernam dat mijn zoon zich had bekeerd tot de islam, stuurde hij mij weg, ik nam toen mijn paspoort en vertrok naar mijn zoon hier in België.”* Daarenboven werd er ter zitting verzoekster op gewezen dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekster die stelt dat haar leven of veiligheid ernstig in gevaar is, in Grozny zou blijven en pas na een jaar na haar dochter zou vertrekken. Verzoekster weerlegt ook de argumentatie van verweerder en de motieven van de bestreden beslissing niet. De Raad schaaft zich achter deze motieven.

2.1.6. Verzoekster werpt voorts op dat zij duidelijk heeft uitgelegd waarom ze pas één maand na haar aankomst in België een asielaanvraag heeft ingediend. Hierbij merkt verzoekster op dat uit de medische Poolse documenten duidelijk blijkt dat zij in die tijdspanne ziek was; een opname in een Pools ziekenhuis was zelfs noodzakelijk.

De Raad meent dat het een overtollig motief betreft. Rekening houdend met de slechte gezondheid en depressie van verzoekster, meent de Raad dat haar laattijdige aanvraag de geloofwaardigheid van haar asielrelaas *in casu* niet ondermijnt.

2.1.7. Verzoekster wenst voorts te benadrukken dat zij wel degelijk door de entourage van K. I. (...) werd bedreigd in de periode april – mei 2009. Voorts wijst verzoekster erop dat ook niet uit het oog mag worden verloren dat zij in 2000 werd verkracht. In Tsjetsjenië rust een groot stigma op verkrachting en verzoekster ondervindt hierdoor nog altijd traumatische en psychologische problemen. Voorts werpt verzoekster nog op dat ook rekening moet worden gehouden met het feit dat verzoekster christen is én bovendien tot een etnische minderheid behoort. Over verzoekster etnische origine en religie werden, naar verzoeksters mening, tijdens het gehoor maar bitter weinig vragen gesteld.

2.1.8. Verweerder stelt terecht dat het louter herhalen van de eigen verklaringen betreffende de bedreigingen die verzoekster zou hebben ontvangen in de periode april – mei 2009, zonder concrete elementen aan te brengen die de motivering van de commissaris-generaal dienaangaande kunnen omvormen, geen afdoende verweer is.

Verweerder merkt voorts op dat, in tegenstelling tot wat verzoekster wil laten uitschijnen, wel degelijk rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster in 2000 werd verkracht. Echter, verzoekster zelf heeft deze gebeurtenis nimmer aangehaald als één van de redenen voor haar vlucht. Daarenboven is verzoekster pas in 2009, dus 9 jaar na de gebeurtenis zelf, uit Tsjetsjenië vertrokken. De verkrachting waar verzoekster het slachtoffer van is geweest kan dan ook bezwaarlijk als een vluchtmotief worden weerhouden. Dat verzoekster twee attesten voorlegt ter staving van haar behandeling op de dienst psychiatrie sinds haar aankomst in België, doet hieraan geen enkele afbreuk. Het attest dat verzoekster voorlegde tijdens haar gehoor (zie groene map – document 19) maakt enkel melding van het feit dat verzoekster regelmatig op raadpleging gaat en blijvend medicijnen moet innemen. Wat het attest betreft dat verzoekster thans aan onderhavig verzoekschrift toevoegt, wijst verweerder erop dat dit document enkel specificeert dat verzoekster lijdt aan een depressie en verduidelijkt welke medicatie ze neemt. Dat verzoekster met psychische problemen kampt wordt door de commissaris-generaal niet ontkend, doch uit de voorgelegde attesten blijkt niet dat zulks het gevolg is van de verkrachting waarvan ze het slachtoffer was. Evenmin blijkt uit deze attesten dat verzoekster, zoals ze thans beweert, getraumatiseerd is door de gebeurtenis. Volledigheidshalve wenst verweerder er hier nog aan toe te voegen dat verzoekster noch tijdens haar gehoor noch in onderhavig verzoekschrift concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij omwille van haar verkrachting zou zijn gestigmatiseerd. Verweerder volhardt dan ook in de bestreden beslissing van de commissaris-generaal om deze gebeurtenis niet als een actueel vluchtmotief te beschouwen.

Wat betreft verzoeksters verwijzing naar haar religie en etnische origine, haar opmerking dat hieromtrent meer vragen hadden moeten worden gesteld én de stelling dat ook hier rekening moet mee worden gehouden bij het nemen van een beslissing, wijst verweerder erop dat verzoekster zelf tijdens haar gehoor nergens heeft aangehaald dat ze problemen kende in haar land van herkomst omwille van haar religie en / of haar etnische origine. Evenmin blijkt uit verzoekster haar verklaringen dat haar vlucht aan deze gegevens gelinkt is. Verzoekster werd nochtans uitdrukkelijk gevraagd of ze, behalve de problemen waarmee ook haar zoon geconfronteerd werd, nog andere problemen heeft gekend (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Dat verzoekster bijgevolg meer vragen hadden moeten worden gesteld omtrent haar religie en etnische origine, kan dan ook niet worden volgehouden. Het komt aan de asielzoeker toe om, in het kader van de asielprocedure, van bij aanvang en voor alle asielinstanties, alle elementen aan te halen die mee aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit het land van herkomst.

2.1.9. De Raad meent dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij door de entourage van K. I. (...) werd bedreigd in de periode april – mei 2009 daar hierboven reeds gewezen werd op het ongeloofwaardig karakter van het verblijf van verzoekster in Grozny na oktober 2006.

Terecht stelt verweerder dat verzoekster tijdens haar gehoor nergens heeft aangehaald dat ze problemen kende in haar land van herkomst omwille van haar religie en/of haar etnische origine en evenmin blijkt uit verzoekster haar verklaringen dat haar vlucht aan deze gegevens gelinkt is. Het loutere feit te behoren tot een minderheid is op zich geen bewijs van haar hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verweerder wijst er terecht op dat verzoekster noch tijdens haar gehoor noch in onderhavig verzoekschrift concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat haar verkrachting in 2000 in ruimere kring bekend was en dat zij zou zijn gestigmatiseerd en dat het een reden zou geweest zijn voor haar vertrek uit haar land van herkomst. Het tijdens het gehoor beloofde attest voor Post Traumatische Stress (gehoor, p. 21) heeft zij niet neergelegd en hier ook geen verklaring voor gegeven.

Tijdens het gehoor heeft verzoekster er op gewezen dat het heel moeilijk is voor oudere mensen om in Grozny te leven als ze geen familie/kinderen hebben (p. 18). De Raad stelt vast dat dit aspect van het asielrelaas van verzoekster niet behandeld werd door het Commissariaat-generaal.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire

beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar Vragenlijst verklaard heeft dat de reden voor haar vertrek uit Krasnodar zou zijn dat haar schoonzoon de bekering van zijn schoonbroer vernomen zou hebben en haar daarom wegstuurde. Dit overtuigt niet. Ter zitting werd er verzoekster hier op gewezen evenals op haar niet geloofwaardig ondergedoken verblijf in Grozny. Ook wees de Raad er verzoekster op dat haar verklaringen dat haar schoonzoon verzoekster die in nood was en een Russische verplichtte te vertrekken weinig overtuigend is. Verzoekster antwoordt dat zij niet vroeger vertrok omdat zij geen geld had en haar zoon in België nog geen recht op verblijf had op dat ogenblik. Zij stelt als reden dat haar schoonzoon een Russische extremist is en als er gewezen wordt dat zij dat voorheen niet verklaard heeft stelt zij vervolgens dat hij een Georgiër is wiens vader gedood werd door Tjestjenen. Voorheen verklaarde verzoekster dat haar schoonzoon haar uit het huis zetten omdat haar zoon met een Tsjetsjeense getrouwd is en moslim geworden is (gehoor, p. 13). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat terwijl haar zoon die volgens haar verklaring ter zitting reeds in 1996 huwde en zich bekeerde haar schoonzoon dit pas jaren later tijdens haar verblijf in Krasnodar vernomen zou hebben. Aannemelijk is dat verzoekster sinds oktober 2006 bij haar dochter verbleef en dus een drietal jaar voor haar vertrek naar België. Verzoekster, die niet officieel gezocht wordt door de Russische of Tsjetsjeense overheid, maakt niet aannemelijk dat zij Krasnodar diende te verlaten omwille van de redenen die zij aanhaalt en de Raad meent dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij in Krasnodar zou verblijven als verblijfsalternatief indien zij niet in Grozny kan verblijven.

Artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.*

Er wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen.”

De bestreden beslissing stelt: *“In hoofde van uw zoon D.S. (...) nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus (beslissing CGVS van 12 november 2007). Er dient opgemerkt te worden dat iedere asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld. Op basis van voorgaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat wat u betreft geen persoonlijke, actuele en gegronde vrees kan worden vastgesteld. Bijgevolg kan voor u geen beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus worden genomen”*

Verzoekster heeft de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegd. De Raad schaart zich achter deze motieven.

Verzoeksters bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing betreffende de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Het feit dat verzoekster haar nationaliteit en herkomst bewijst en de vermelding dat de veiligheidssituatie in Grozny volatiel blijft en schijnbaar veilig is, is geen weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing over het subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4 §2 c), die steun vinden in het administratief dossier meer bepaald de CEDOCA informatie van 20 juni 2011. Daarenboven is aannemelijk dat verzoekster drie jaren bij haar dochter in Krasnodar verbleven heeft en zij derhalve over een verblijfsalternatief beschikt zoals bepaald in artikel 48/5 § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken

dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster heeft een aantal geneeskundige getuigschrift voorgelegd waaruit blijkt dat zij depressief is en ouderdomssuikerziekte heeft. Voor de beoordeling van haar medische problemen dient verzoekster een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling in tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)”*. Ook voor een verblijf als familielid en/of humanitaire gronden dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS